

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 476/2022-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátskou kanceláriou LawService, s. r. o., Stráž 3/223, Zvolen, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Pavol Konečný, proti uzneseniu Okresného súdu Nitra č. k. 9 C 116/2016 z 9. júna 2022 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Návrhu na odklad vykonateľnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. augusta 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. Navrhuje odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia do rozhodnutia o jej ústavnej sťažnosti.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v postavení žalobkyne v konaní pred Okresným súdom Nitra (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 9C/116/2016 domáhala žalobou (doručenou okresnému súdu 23. júna 2016) určenia vlastníckeho práva v žalobe špecifikovaných pozemkov v k. ú. [REDACTED] (ďalej len „nehnutelnosť“) proti [REDACTED]

(ďalej len „pôvodná žalovaná“). Podaniu žaloby predchádzalo uzavretie kúpnej zmluvy č. 2016/6C13 k predmetnej nehnuteľnosti s pôvodnou žalovanou 15. júna 2015, v ktorej bola dohodnutá kúpna cena nehnuteľnosti vo výške 1000 eur (ďalej len kúpna zmluva“). Vklad vlastníckeho práva na základe predmetnej kúpnej zmluvy do katastra nehnuteľnosti však povolený nebol. Podaním z 3. februára 2017 žiadala sťažovateľka pripustiť zmenu petitu žaloby, v ktorom sa domáhala určenia, že bola vlastníkom nehnuteľnosti ku dňu vyvlastnenia, aby jej mohla byť vyplatená náhrada za vyvlastnenie. Uznesením okresného súdu č. k 9C/116/2016 z 19. mája 2021 bol [REDAKOVANÉ] pripustený do konania v pozícii intervenienta na strane žalovaných (ďalej len „intervenient“).

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 9C/116/2016 z 23. júna 2021 zmenu žaloby nepripustil (I. výrok), žalobu zamietol (II. výrok), priznal žalovaným (III. výrok) a intervenientovi (IV. výrok) nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O odvolaní sťažovateľky rozhodol Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 8Co/54/2021 z 11. novembra 2021 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti potvrdil (I. výrok), odvolanie proti výroku o nepripustení zmeny žaloby odmietol (II. výrok), žalovaným (III. výrok) a intervenientovi (IV. výrok) priznal voči sťažovateľke nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. O výške trov konania rozhodol okresný súd uznesením č. k. 9C/116/2016 zo 4. februára 2022 vyšším súdnym úradníkom tak, že zaviazal sťažovateľku zaplatiť intervenientovi na strane žalovaných náhradu trov konania (prvostupňového a druhostupňového) vo výške 410,11 eur pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia. O sťažnosti podanej intervenientom a sťažovateľkou rozhodol okresný súd prostredníctvom sudcu uznesením č. k. 9C/116/2016 z 9. júna 2022, ktorým zmenil uznesenie vydané vyšším súdnym úradníkom tak, že uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť intervenientovi na strane žalovaných náhradu trov konania vo výške 2290,42 eur (I. výrok) a zamietol sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu č. k. 9C/116/2016 zo 4. februára 2022 (II. výrok).

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka podala proti napadnutému uzneseniu, ktorým okresný súd zmenil uznesenie vyššieho súdneho úradníka o výške trov konania, ústavnú sťažnosť. Podstata jej argumentácie v prospech jej sťažnostného petitu tkvie v nesprávnom právnom posúdení a následne určení základnej sadzby tarifnej odmeny, vychádzajúc z tarifnej hodnoty nehnuteľnosti zistenej znaleckým posudkom z 13. júla 2015 vypracovaným [REDAKOVANÉ] (ďalej len „znalecký posudok“). Svoju argumentáciu smeruje k presvedčeniu ústavného súdu o aplikácii nálezu ústavného súdu č. k. I. ÚS 544/2019 z 28. júla 2020 na jej právnu vec, podľa ktorého je potrebné vychádzať z hodnoty nehnuteľnosti dohodnutej v kúpnych zmluvách uzavretých medzi tými istými osobami, ako sú strany sporu. Práve predmetný nálezu ústavného súdu predstavuje základný a východiskový bod, od ktorého sa odvíja jej ďalšia argumentácia, poukazujúc na arbitrárnosť napadnutého súdneho rozhodnutia a na odklon okresného súdu od svojej doterajšej rozhodovacej činnosti v obdobných veciach (poukazujúc na konkrétne právoplatné rozhodnutia okresného súdu v obdobných veciach, pozn.), keď okresný súd vychádzal z kúpnej ceny podľa kúpnej zmluvy medzi stranami sporu. Sťažovateľka výberom jednotlivých pasáží z predmetného nálezu (body 26 až 29) zvýrazňuje svoju predstavu o hodnote sporu pri začatí konania, vychádzajúc z ceny nehnuteľnosti v kúpnej zmluve

medzi ňou a pôvodnou žalovanou. Zmena rozhodovacej činnosti za nezmenených skutkových okolností bola zásahom do právnej istoty.

6. Naopak, podľa sťažovateľky argumentácia ústavného súdu v iných nálezoch ústavného súdu (sp. zn. III. ÚS 67/2022, II. ÚS 397/2021, II. ÚS 402/2021), ktorými došlo k prelomeniu rozhodovacej činnosti ústavného súdu, nemôže obstať, keďže nejde o skutkovo obdobné situácie, pretože sťažovateľom bol v týchto veciach [REDAKOVANÉ]. Ďalej tvrdí, že nemožno bez ďalšieho aplikovať závery podľa neskoršieho nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 402/2021 z 5. apríla 2022, na ktorý poukázal a z ktorého vychádzal okresný súd v napadnutom uznesení, pretože v predmetnom konaní nebol predložený žiaden znalecký posudok a nedošlo ani k posudzovaniu merita veci.

7. Sťažovateľka poukazuje aj na konania (špecifikované v ústavnej sťažnosti), v ktorých bola v pozícii žalovanej a zo strany žalobcov (pôvodných predávajúcich) dochádzalo k späťvzatiu žaloby. Súd rozhodoval, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Sťažovateľka preto považuje odlišný postup okresného súdu v namietanom konaní za neprimerane tvrdý až formalistický a v rozpore so zásadou rovnosti účastníkov konania.

8. Na základe uvedeného podľa záverov sťažovateľky napadnuté rozhodnutie neobsahuje ústavne udržateľné závery a došlo k porušeniu princípu právnej istoty a práva na súdnu a inú právnu ochranu. V posudzovanom prípade sa rozhodovalo o výške trov, ktoré zasahuje do majetkovej sféry oboch účastníkov a ak výška náhrady trov konania nebola určená v súlade so zákonom, kvôli čomu je nepomerne vyššia, ide aj o zásah do základného práva vlastniť majetok.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny), práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru), základného práva vlastniť majetok (čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy) a práva na pokojné užívanie majetku (čl. 1 dodatkového protokolu) uznesením okresného súdu o výške náhrady trov konania z dôvodu nesprávneho postupu okresného súdu pri vyčíslení nároku na náhradu trov konania v dôsledku nesprávne stanovenej tarifnej hodnoty veci, z dôvodu jeho arbitrárnosti, odklonu od doterajšej rozhodovacej činnosti okresného súdu a odklonu od nálezu ústavného súdu č. k. I. ÚS 544/2019 z 28. júla 2020.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

10. V kontexte sťažnostnej argumentácie ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti opakovane zdôrazňuje, že do obsahu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (rozhodnutie ESLP vo veci Robins proti Spojenému kráľovstvu Veľkej Británie a Severného Írska z 23. 9. 1997, sťažnosť č. 22410/93). V prípadoch, keď sťažovatelia namietajú porušenie svojich ústavou, resp. dohovorom garantovaných práv rozhodnutím všeobecného súdu týkajúcim sa náhrady trov konania, je však ústavný súd zdržanlivý, vychádzajúc z toho, že problematika trov konania má vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickú povahu. K prípadnému zrušeniu

napadaného výroku o trovách konania sa ústavný súd uchyluje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu (resp. práva na spravodlivé súdne konanie) zvlášť extrémnym spôsobom, alebo ak zistí, že napadnutým rozhodnutím došlo zároveň aj k nepripustnému zásahu do iných ústavou garantovaných práv (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

11. Bez ohľadu na uvedené ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že aj pri rozhodovaní o trovách konania musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. Rozhodnutie o trovách konania musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené (IV. ÚS 588/2018, I. ÚS 604/2017).

12. Uvedené zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti a prístupu ústavného súdu k posudzovaniu porušenia základných práv rozhodnutím všeobecného súdu o vyčíslení nároku na náhradu trov súdneho konania, ktoré možno vyvodiť z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli aktuálne aj v prerokúvanej veci sťažovateľky, preto ústavný súd v kontexte týchto hľadísk posúdil aj napadnuté uznesenie okresného súdu.

13. V tejto veci je spornou otázka, ako mal súd určiť hodnotu spornej nehnuteľnosti, o určenie vlastníckeho práva ktorej sa koná. V konkrétnostiach, či má súd pri aplikácii § 10 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) vychádzať z ceny veci uvedenej v kúpnej zmluve medzi sťažovateľkou a pôvodnou žalovanou, hoci jej platnosť bola spochybňovaná vzhľadom na neprimerane nízku kúpnu cenu (1000 eur, pozn.), alebo podľa ceny veci určenej znaleckým posudkom (28301,03 eur, pozn.), ktorý je z časového hľadiska približne z toho istého obdobia (13. júla 2015, pozn.), keď došlo k podpísaniu spornej kúpnej zmluvy (15. júna 2015, pozn.).

14. Okresný súd v napadnutom uznesení, poukazujúc na aktuálnu judikatúru ústavného súdu (predovšetkým na nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 402/2021 z 5. apríla 2022), uviedol, že v tomto prípade ide o analogickú situáciu, a preto je potrebné vychádzať z kúpnej ceny, ktorej hodnota bola určená znaleckým posudkom. Naproti tomu sťažovateľka oponuje právnomu záveru okresného súdu, poukazujúc práve na nález ústavného súdu č. k. 544/2019 z 28. júla 2020, v zmysle ktorého mal okresný súd vychádzať z ceny dohodnutej medzi stranami spore v kúpnej zmluve z 15. júna 2015.

15. Ústavný súd sa priklonil k právnomu záveru okresného súdu, ktorý považuje za správny a ústavne udržateľný a v prospech ktorého svedčia najmä objektivita znaleckého posudku pri určení hodnoty nehnuteľnosti, nesprávne východisko sťažovateľky v súvislosti s jej predstavou o hodnote sporu pri začatí konania a v neopodstatnenej aplikácii nálezu ústavného súdu č. k. 544/2019 z 28. júla 2020 na jej právnu vec.

16. K správnosti určenia ceny veci znaleckým posudkom ústavný súd už skôr uviedol, že ide rozhodne o hodnoverný a spôsobilý mechanizmus na určenie hodnoty veci, o ktorej vlastnícke právo sa koná. Nepochybne cenu veci možno určiť aj iným vhodným spôsobom. Nemožno vylúčiť ani to, že súd bude vychádzať z ceny určenej v kúpnej alebo inej odplatnej zmluve, avšak v situácií,

ak táto nie je stranami spochybňovaná a existuje predpoklad, že cena tak vyjadruje skutočnú cenu veci v danom mieste a čase. Takto ale nemožno postupovať v situácii, ak sa v konaní riešila otázka platnosti kúpnej zmluvy práve v dôsledku neprimerane nízkej kúpnej ceny. Ústavný súd uzavrel, že pokiaľ je cena veci v konaní preukázaná znaleckým posudkom, nie je dôvod vychádzať z inej ceny veci, najmä ak je určená v čase, keď bola uzatvorená aj sporná zmluva s neprimerane nízkou kúpnu cenou (II. ÚS 402/2021).

17. Treba tiež dodať, že sťažovateľka podala žalobu, resp. iniciovala zmenu žaloby práve pre získanie sumy vo výške hodnoty pozemkov. Pokiaľ samotná sťažovateľka podala zmenenú žalobu, podľa jej vyjadrení vyplývajúcich z rozsudku okresného súdu a krajského súdu z dôvodu vyplatenia náhrad za vyvlastnený pozemok je logické a plne legitímne vychádzať pri určení tarifnej hodnoty zo všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti stanovenej znaleckým posudkom na sumu 28 301,03 eur (por. § 4 ods. 3 zákona č. 282/2015 Z. z. o vyvlastňovaní pozemkov a stavieb a o nútenom obmedzení vlastníckeho práva k nim a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

18. Sťažovateľka tiež poukazuje na svoju predstavu o hodnote sporu pri začatí konania zodpovedajúcej kúpnej cene dohodnutej v kúpnej zmluve v sume 1000 eur. Táto úvaha sťažovateľky však vychádza z nesprávneho východiska, keďže na účel stanovenia tarifnej hodnoty podľa § 10 ods. 2 vyhlášky je v danom prípade relevantný čas začatia poskytovania právnej služby. V okolnostiach prerokúvanej veci ide o začatie poskytovania právnej služby intervenientovi, a to od okamihu jeho prístúpenia do konania uznesením z 19. mája 2021 (bod 17 napadnutého uznesenia okresného súdu, pozn.).

19. Právna argumentácia sťažovateľky o aplikácii nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 544/2019 na jej právnu vec nie je opodstatnená, pretože procesné východisko konania posudzovaného v tomto náleze je celkom iné, ako to je v okolnostiach prerokúvanej veci, hoci sa v predmetnom náleze podobne rieši otázka, či sa má za hodnotu veci považovať cena dohodnutá v zmluve alebo cena veci určená v posudku. Podstatnou skutočnosťou pri posúdení, či aplikovať tento nálež na sťažovateľkinu právnu vec, je existencia určitých osobitostí v preskúavanom konaní, ktoré by odôvodňovali určenie výšky trov konania z ceny uvedenej v kúpnej zmluve, ktorými sú neplatnosť spornej kúpnej zmluvy pre neprimeranosť ceny, odpadnutie príčiny na podanie dôvodnej žaloby pre úspešný protest prokurátora, vek pôvodnej žalovanej a pod. V okolnostiach prerokúvanej veci však predmetné osobitosti absentujú. Práve preto nemožno tento nálež vnímať ako univerzálne použiteľný. Vzhľadom na diametrálnu odlišnosť skutkových a právnych okolností oboch vecí nemožno prisvedčiť argumentácii sťažovateľky, že okresný súd v jej prípade rozhodol v rozpore s predmetným nálezhom ústavného súdu.

20. K argumentácii sťažovateľky, podľa ktorej sa okresný súd napadnutým uznesením odklonil od svojej rozhodovacej praxe v obdobných prípadoch, ústavný súd uvádza, že aj keby tomu tak bolo, čo však z argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti sťažovateľky nemožno ustáliť, prípadné odchylenie súdu od existujúcej skoršej judikatúry v konkrétnom prípade by mohlo predstavovať zásah do základných práv a slobôd účastníka konania len za predpokladu, že by bolo dôsledkom arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti súdneho rozhodnutia v prerokováanej veci (pozri napr. nálež ústavného súdu č. k. III. ÚS 551/2012 z 30. januára 2013). V tomto kontexte ústavný súd tiež zdôrazňuje, že mu neprislúcha zjednocovať *in abstracto* judikatúru všeobecných

súdov a suplovať právomoc, ktorá podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) je zverená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov je podľa zákona o súdoch [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. a)] zverené najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iného priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05, II. ÚS 752/2016, II. ÚS 861/2016, III. ÚS 205/2017).

21. Ústavný súd tak konštatuje, že okresný súd založil svoje rozhodnutie na správnej interpretácii a aplikácii príslušných ustanovení zákona upravujúcich náhradu trov konania (§ 9 ods. 1 a § 10 ods. 1 a 2 vyhlášky), v ktorom nie sú obsiahnuté črty svojvôle (IV. ÚS 348/2011, IV. ÚS 341/2012, II. ÚS 837/2015). Otázka určenia výšky trov konania v tomto prípade tak nedosahuje ústavnoprávnu dimenziu, ktorá by mohla zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého uznesenia o výške náhrady trov konania v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd konštantne judikuje, že v obdobných prípadoch považoval a uznal za tarifnú hodnotu sporu všeobecnú hodnotu nehnuteľnosti určenú znaleckým posudkom (II. ÚS 23/2022, I. ÚS 453/2022), preto nemožno okresnému súdu z ústavnoprávneho hľadiska nič vytknúť.

22. Ústavný súd uzatvára, že rozhodnutie o náhrade trov konania nedosahuje spravidla samo osebe intenzitu predstavujúcu možnosť porušenia základných práv a slobôd bez ohľadu na to, akokoľvek sa môže účastníka citeľne dotknúť. Ústavný súd k zrušeniu napadnutého výroku o trovách konania postupuje výnimočne, napríklad, keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu extrémnym spôsobom. O takú situáciu však vo veci sťažovateľky nešlo, pretože okresný súd nezaťažil svoje rozhodnutie o náhrade trov vadou ústavnej neudržateľnosti, ktorej dôsledkom by došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky. Vzhľadom na to, že ústavný súd nezistil možnosť porušenia označených práv sťažovateľky napadnutým uznesením okresného súdu, ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu:

23. Z obsahu ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľka porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu odvíja od porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Práve s ohľadom na argumentačné prepojenie oboch uvedených obsahových častí ústavnej sťažnosti nemohlo v dôsledku absencie porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, a preto aj v tejto časti bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky vrátane návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. septembra 2022

Miloš Maďar
predseda senátu